

Українські народні казки - казки для дітей

Чоловік, що не знав біди

ЧОЛОВІК, ЩО НЕ ЗНАВ БІДИ

Був такий чоловік, що мав багато грошей — багач великий був. Мав багато будинків. Він казав: "Коли мені б ті будинки погоріли, то я би поставив нові". А над водою стояла верба, і в тій вербі він ховав гроші. І як він сказав, щоб ему будинки погоріли, так і сталося. Встає рано, виходить надвір — та й уже з его будинку тільки попіл. Прийшов до ріки, до тої верби, до тих грошей, - а вода прибула, та й ту вербу з тими грошми вирвала і понесла. І вже він бідний. А в другому селі вийшов господар до річки, дивиться, верба пливе. Він взяв ту вербу, витягнув з ріки, почав рубати на дрова: а там повно грошей. Він взяв ті гроші собі. А той господар, що збіднів, вже листи розносить, та й проситься до него на ніч, то того господаря. Переночував той господар его, а він знав, що то того гроші. І вирішили з жінкою дати ему хліб, а в тому хлібі сховати гроші. Він в дорозі буде їсти хліб, і найде ті гроші. Взяли хліб, надрізали, вийняли м'якушку, насипало повно грошей, і назад хліб до купи склали. Дали ему той хліб, і він пішов. І здивав він на дорозі мандрівників, та й каже їм: "Купіть в мене хліб, а то мені тяжко носити його". Купили ті мандрівники у него хліб, та й потрапили на ніч до того самого господаря. Взяли той хліб, поклали его на стіл, та й кажуть: "Ми купили его у того, що листи розносить". А та жінка каже до чоловіка: "То той самий хліб з грішми, що ми дали". Та й викликали тих подорожніх на вулицю, а хліб той замінили на інший. За паро годин той збіднілий господар знов прийшов до того двору, ему яблука сподобалися. Він пішов на двір, а вони ему ті гроші в торбу всипали. Він взяв, повісив ту торбу на гіляці, а сам поліз на яблуню. Господар вийшов на вулицю, а той злякався і втік, а торбу залишив. Взяв той господар торбу, і доганяє его. А тому треба було йти через кладку. Ті гроші господар положив на кладці, і думав собі, що той буде йти і найде свою торбу. А той іде біля кладки, і думає собі, як він буде ходити, коли буде старий та сліпий. І закрив він очі, і пішов по кладці, стукаючи палицею перед собою, та й минув ту торбу. А той господар виходить за корчів та й каже: "А бачиш, прогнівав Бога, - не годен ті гроші взяти..." Записано Осипом Роздольським у с.Берлин (сучасної Львівської обл.), від Параньки Романів, в 1894 році. Стиль запису збережено.